

Karácsony ajándéka

A karácsony előtti napok kizökkentik az embereket mindennapi életükből. Lázasan készülnek, vásárolnak vagy csalódottan állapítják meg, hogy tervük nem válhatott valóra. Pedig sok évszázaddal ezelőtt Nagy Szent Leó pápa, aki először beszélt karácsony ünnepéről, örövendezésre szólít fel mindenkit. Homiliájában meg is indokolja az örövendezés okát. Ez egyszerű esemény: az Isten ajándéka számunkra, hogy elküldte Fiát, aki felvette emberi természetünket és megjelent közöttünk.

Isten nagy ajándéka indítsa minket is az igazi ajándékozásra. Istennek mit adhatunk? Semmi mást, mint bűnbánó szívünket, ami igazán kedves Isten előtt. Keresztelő János is erre szólított fel, amikor feladatul adta, hogy a göröngyös út sima úttá legyen. Azonban adventi készülletünkben arra is rá kellett jönni, hogy kevés a tiszta szív, ha nincsenek áldozatok, a szeretet jó tettei, ha nincs érzékünk mások iránt.

Ajándékainkkal Isten nagy ajándékára mutatunk rá. Ugyan, mi mit adhatunk a magunkéból? Hisz minden az Istené. Isten szeretetét adjuk, nyújtjuk át azoknak, akiknek ajándékainkat adjuk. De ne csak látható ajándékot adjunk, hanem a láthatatlan, Isten szemében is értékes ajándékot is. Ezekkel a láthatatlan ajándékokkal különösen értékessé tesszük ajándékunkat.

Urunk születésének ünnepén Isten ajándékának örövendezve adjunk hálát. Ebben az örömben kívánok áldott, örövendetes és békés karácsonyi ünnepeket plébániánk családjainak és minden tagjának.

1995. karácsonyán
szeretettel:

Dr. Verbényi István
protonotárius, kanonok, plébános

Karácsonyi emlék

Még csak december első napjait írjuk, ennek ellenére már harmadszor támad a tél. A körtéri buszmegállóban fázósan húzom össze kabátomat, a mellettem várakozók hozzám hasonlóan idegesen toporogva várják a délutáni csúcs ellenére is ritkásan érkező autóbuszokat. Miközben nagy pelyhekben hull a hó, türelmetlenségemben idegesen kezdem olvasgatni a házfalakra ragasztott hirdetéseket. Pillantásom a közeli édességbolt csillogó kirakatára téved. Jó lenne bemenni, körülnézni, villan át rajtam a gondolat, hiszen tagnap már meggyújtották az első gyertyát az adventi koszorún. Egyébként is rövid az idei advent, alig három hét és itt a karácsony. Az üzletben kellemes meleg fogad, vásárló sincs, egyedül nézelődöm. A pénz kevés vagy csak később indul meg a pultoknál a tülekedés? A polcokon levő hatalmas szalancukorhegyek láttán elbizonytalanodom. Melyiket válasszam? Ahogy nézem a szebbnél szebb díszes csomagolásban nyújtott választékokat, előtűnik a kora esti szürkületben gyermekkorom karácsonyvárása.

Advent harmadik vasárnapjának közeledtével minden évben nagy készülődés előzte meg a karácsonyfára való elkészítését. Az üzletekben akkoriban szalancukorból többnyire egyféle márkát kínáltak, azt sem volt könnyű – különösen a háború utáni években – beszerezni. Ezzel a cukorkával nem volt más baj, mint hogy már frissen is kőszikla keménységűnek bizonyult, az íze pedig melaszos téglaporra emlékeztetett.

Mi, gyerekek nem nagyon szerettük, no meg a házi készítésű olcsóbb is volt, családunkban minden évben szertartásszámba ment a házi szalancukor készítése, öntése. Mert bizony a kristálycukorból, tejből, kakaóporból, citromhajból és más adalékokból készült sűrű masszát a kredencünk márványlapjára öntöttük, vizes késsel simítottuk. Megszilárdulás után kis hasábokra vágtuk, hogy gondosan takargatva másnapig pihenjen a hűvös kövön.

A csomagolás nekünk, gyerekeknek még különösebb élménnyel szolgált, csillogó szemmel néztük a selyempapír alakít-

gatását, a finom, nagy kezűgyességet igénylő irdalásokat, a sztaniol papíralakítását.

Külön gyúrtuk a tésztát azokhoz a karikákhoz, csillagokhoz, melyeket kiszúrás után őrölt dióba megforgatva ropogósra sütvé fűggeléknek használtunk az arany színűre festett dió mellé. Ebben az időben már testvéremmel buzgón segítettünk a fenyő díszítésében, s nem gondoltuk, hogy a karácsonyfát az ajándékokkal az angyal repíti be az ablakon. Ez az izgalmas készülődés legalább akkora örömet adott.

A mai szaloncukrok többsége bizonyára sokkal ízesebb, mint a mi házi készítésünk volt akkoriban, mégis szívesen visszamennek a sparheltos konyhába, pancsolgatnék a cukros masszával. Mamácskával és kishúgommal pedig vidáman kánonban énekelgetnék az ismert karácsonyi dallamokat.

„Ő gyönyörű szép titokzatos éj...”

Emlékeimből a megállóba érkező, fékező busz csikorgása ráz fel. Gyorsan kifizetek egy doboz zselés szalont, majd köszönésfelét mormolva szórakozottan rohanok ki az üzletből.

Felpréselem magam a zsúfolt hetesre.

A Ferenciek terén a templom előtt és a metró aluljáróban több koldus kéreget. Ápolatlanok, gondozatlanok, ezek nem profi koldusok, egyszerűen szerencsétlen hajléktalanok. Megállok egy pillanatra a legelesettebbnél. Zsíros, piszkos, elnyűtt kalapjába dobok egy fémhúszast. Imára kulcsolt kézzel ül mereven tovább, rám se néz.

Kibontom a szaloncukros dobozt, kiveszek pár szemet, kalapjában teszem. Felnéz, sovány, barázdált arcán halvány mosoly fut át.

„Boldog Karácsonyt!” – vélem kiolvasni fáradt szemeiből.

Immár kétezer éve szegényeknek, gazdagoknak, magányosoknak és nagycsaládosoknak, hajléktalanoknak és villatulajdonosoknak megszületett a Megváltó!

Mindnyájunknak Megszületett. Mindnyájunknak áldott Karácsonyt!

Süsmegh László

Don Bosco példája nyomán

A karácsony közeledtekor sok szülő aggódva figyeli gyermeke iskolai teljesítményeit, hisz ez a dolgozatírások időszaka. A gyengébb eredményt felmutatóknál sokszor még az is megfogalmazódik, hogy mind az otthoni, mind az iskolai viselkedésben romlás figyelhető meg. Az otthoni felkészülés során egy-egy alkalommal durván reagálnak arra a kérésre, hogy folytassák munkájukat, állandóan kifogással állnak elő, csak-hogy ki tudjanak bújni tanulási feladataik alól. Folyamatos, közvetlen ellenőrzésre szorulnak, különben gondolataik elkalandoznak. Az elkeseredett szülők úgy érzik, mindent megtettek: próbálkoztak erélyesebb szóval, kedvességgel, de egyik sem volt elég hatásos. Egyesek nem merik problémájukat megosztani a pedagógusokkal, mások viszont értetlenül állnak avval szemben, ha a tanár türelemre és a gyermekkel szembeni bizalomra biztatja őket. Mi lehet az oka, hogy sokszor mindkét esetben elbizonytalanodnak?

Amikor mi, pedagógusok keressük azokat az utakat, ahogyan tanítványainkkal, mint önálló személyiségekkel foglalkozunk, nem feledkezhetünk meg arról, hogy meg kell ismernünk diákjaink szűkebb, tágabb környezetét is. Ugyanígy az eredményességet feltételezi, hogy a szülők ismerjék meg azt az iskolát, ahova gyermekük jár. Ha egy iskola úgy működik, hogy nem értik meg céljait egészen, vagy ami még rosszabb, félreértik a közösség tagjai, ez a feszültségek egy lehetséges forrását hozza létre.

Az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskolában a diákok egy részének problémáit felismerve a tanítók többletsegítséget nyújtanak azokon a területeken, amelyeken nehézségekbe ütköznek. Ehhez sokszor támogatást is kérnek más szakembertől. Ez magában foglalhat speciálisan kijelölt feladatokat az osztályon belül, vagy külön foglalkozás keretében végeznek intenzív fejlesztést. E munkájuk és az egész oktatás

során szem előtt tartva egy olyan légkör megteremtésén fáradoznak, hogy a leggyengébben teljesítő gyermeknek is legyen kedve másnap ismét iskolába jönni. Ennek alapja a bizalom, amit csak a szeretet hozhat létre. Hétköznapijainkon, de különösen karácsony tájékán érdemes az iskolánk szellemiségét meghatározó Don Bosco szavain elgondolkodni, mely nemcsak pedagógusaink, hanem minden család számára követendő példa lehet:

„Családiasság nélkül nem lehet a szeretetet kimutatni, viszont ennek kimutatása nélkül nem születhetik meg a bizalom. Aki azt akarja, hogy szeressék, bizonyítsa be, hogy szeret...

Az a tanító, akit csak a dobogón látnak, az csak tanító, és semmi több; de ha elvegyül a gyermekek játékába, akkor testvérré válik. Ha valakit a szószéken látnak prédikálni, azt mondják róla, csak a kötelességét teszi és semmi többet; de ha játékidőben szól egy jó szót a gyermekeknek, az a jó szó egy szerető jó barátjának a szava...

Aki tudja, hogy szeretik, az szeret, s akit szeretnek, az mindent elér. Ez a szeretet elviselhetővé teszi saját fáradtságunkat s keserűségünket, valamint a gyermekek kellemetlenségeit, hálátlanságait, alkalmatlankodásait, mulasztásait, lustaságait...”

Rózsáné Czigány Enikő

Az 1996/97. tanévben mind a József Attila Gimnázium, mind a Kaffka Margit Gimnázium 3–3 ún. egyházi beiskolázású első osztályt indít. Várják azoknak a nyolcadik osztályt végzett, legalább jó tanulmányi eredményű tanulóknak jelentkezését, akik középiskolai tanulmányaikat jó színvonalú keresztény szemléletű intézményben óhajtják folytatni. Érdeklődni lehet a gimnáziumok portáján vagy a titkárságokon, ahonnan a többoldalas tájékoztató elvihető.

Izraeli útinapló

A gép csak negyed ötkor indul, igaz, ki kell érni 3 órával az indulás előtt a reptérre. Ez az izraeli utak specialitása: három órával az indulás előtt kell a jegykezelésre menni, mert szigorúak a biztonsági előírások. A reptéri járat fél egykor indul az Erzsébet térről, és jó fél óra alatt oda is érünk.

Az időjárás még a szokásosnál is rondább volt, ködös, nyirkos, hűvös, egyszóval nemszeretem őszi idő. Nem baj, mondogattuk, az előrejelzés szerint odakinn szép, kellemes késő nyári idő lesz 23–24 fokkal.

Kényelmesen letelepedtünk és jól esett a fűtött busz, mert a várható jó idő miatt könnyen öltöztünk az itthoni időjáráshoz képest. A déli időszaknak megfelelően bandukolt a busz, de gond nélkül kiértünk Ferihegy kettőre időben. Hamar megtaláltuk az IBUSZ-os pultot, lejelentkeztünk idegenvezetőnkéknél, és hamarosan mentünk a jegykezelésre.

Kicsit kíváncsiak voltunk, milyen is az a szigorított ellenőrzés, ami miatt ilyen korán ki kellett jönni a reptérre. Már jó párszor utaztunk, így volt összehasonlítási alap.

A jegykezelés „normális” ideig, alig néhány percig tartott. A vámvizsgálat is csak azért vett időt igénybe, mert lebélyegeztettük a kamera kivételét igazoló papírt. Útlelvizsgálat öt perc alatt és ... és jön a különleges biztonsági vizsgálat, hiszen ezért kell korán kijönni. Így utólag be kell vallanom, hogy ez a biztonsági vizsgálat tényleg figyelemre méltó volt: ilyen gyorsan és egyszerűen ritkán végez az ember a reptéren. Mire felocsúdtunk, már benn is voltunk a tranzitban. Megnéztük az órát: alig múlt negyed kettő. Te Jó Isten! Még három óránk van az indulásig, sőt később kiderült, hogy az indulás kb. fél órát késik.

Azért csak elérkezett a beszállás ideje. Elhelyezkedtünk, és hamarosan a levegőbe emelkedtünk. Az útról sokat elmondani nem lehet. Kellemes repülés volt. A feltálat vacsora ízletes és jó volt, rajta volt az igazolás, hogy nincs benne disznóhús. Így veszi a MALÉV figyelembe az izraeli kérést és tolerálja a zsidó szokásokat.

Az út kb. három óra hosszat tartott. Helyi idő szerint este 9 óra körül szállt le a gép Tel-Aviv repülőterére. Előtte még az ablakból gyönyörködhattunk a tengerparti város esti fényekben.

Nem volt hosszú a fogadtatás sem. Az útlevét és a vámvizsgálat viszonylag gyorsan lezajlott, és mehettünk a csomagokért. Ezek is megjöttek és kimentünk a parkolóba az autóbushoz, és a csomagok berakása után beszálltunk. Itt fogadott minket a helyi idegenvezető – Zsuzsa –, aki röviden üdvözölt minket.

Zsuzsa röviden ismertette a leglényegesebbeket, ami közül az időjárás volt a legváratlanabb. Mi valamennyien jó és kellemesen meleg időre számítottunk, de Zsuzsa megvigasztalt, hogy kemény kánikula van: 40–45 fokra is számíthatunk. Csodálkozott is, hogy mi miért öltöztünk fel olyan nagyon. (Ja, ő nem járt októberben Magyarországon)

Jó háromnegyed órás buszozás (és egy-két eltévedés) után érkeztünk meg Tel-Avivba, a Top Hotelba, első szállásunkra. A szobakulcsok bezacskózva, kellemes jéghideg narancslével kínáltak és így gyorsan, pár perc alatt, mindenki elfoglalhatta szobáját. Mi is megérkeztünk a második emeleti szobába. A szoba szép volt, tiszta, kényelmes, csak a levegő volt fülledt. Hamar megtaláltuk a légkondicionálót (pont ilyen volt otthon a számítógézpontban), bekapcsoltuk, és bár egy kicsit zúgott, hamarosan érezni lehetett, hogy a szoba hőmérséklete kezd kellemessé válni. Ekkor már elmúlt este 11 óra, gyors fürdés és indulás aludni, mert másnap hosszú út vár ránk.

Valami csipog a fejemnél. Kicsit nehezen ébredek, és olyan különös és idegen minden. Belém villan: Tel-Avivban vagyunk, és ma kezdődik a várva várt utazás a Szentföldön. Ki is röppen az álom a szemünkből, és hamarosan a kicsi, de barátságos éttermecskében reggelizünk. Itt még nem is tűnt fel annyira, amit később is tapasztaltunk, leginkább a jeruzsálemi kóser szállóban, hogy a terítés milyen speciális. Büfé jellegű reggeli volt mindenhol (a magyar ezt röviden svédasztalnak nevezi), és az ételek három külön asztalon voltak szervírozva: az egyikén voltak az italok (juice, kávé, tea stb.), a másikon a húsetelek (szárnyasok és sok-sok hal), a harmadikon a sajt, a vaj és ilyesmi. Később mondták el nekünk, hogy a „tejes” ételek és a „húsos” ételek külön asztalon tálalandók Izraelben. Sőt, azt is hozzátették, hogy ortodox hitű zsidó e kétféle étel fogyasztása között fél óra szünetet tart.

Az ételek finomak voltak és különleges ízűek, kiváltképpen a halak. A szálloda a tengerpart közelében volt, ezért gyorsan lesiettünk, hogy megnézzük közelebbről a Földközi-tengert. Helyi idő szerint kb. fél nyolc volt (otthon fél hat), és a lágyan hullámzó, szinte „giccsesen” kék vízben már vidáman lubickoltak egyesek. Ehhez persze nagy merészség nem kellett, mert a korai idő ellenére már legalább 30 fok meleg volt.

A parton mindenhol nagy építkezések, hatalmas szállodák épülnek Tel-Aviv is készül az idegenforgalomra.

Nincs sok időnk bámmézkodni, iparkodni kell vissza a szállodához, mert indulunk első napi programunkra. Közben egy repülőgép majdnem rászáll a fejünkre, persze a reptér itt van rögtön a város mellett.

Elindulunk. Első úticélunk Jaffa. Ehhez persze nem kell túl sokat menni, mert Jaffa ma Tel-Aviv óvárosa.

Tel-Aviv (a tavaszi halom) e század első éveiben keletkezett, és fejlődésének az adott hatalmas lökést, hogy 1948-ban az új zsidó állam fővárosa lett, és ma is az.

Jaffa alapításának és elnevezésének több változata van. Az egyik szerint a várost Noé fia Jafet alapította, innen származik neve. Mások azt állítják, hogy görög alapítású a város, és nevét az akkori görög királynéról, Joppeáról kapta.

A város a térség egyik legfontosabb kereskedelmi központja és kikötője volt. Ide szállíttatta Salamon király tengeri úton a Templom építéséhez szükséges cédrusfákat, és innen indult útjára Jónás próféta is. Még a római időkben is fontos hely volt, mígnem Heródes megépíttette a tengerparti Cezáreát, ami lassan átvette Jaffa szerepét, és annak fontosságát lecsökkentette.

Jelentős lett azonban üdvösségtörténetünkben, minthogy az Apostolok Cselekedeteiben is többször olvashatjuk a város nevét (Joppe néven). Több időt töltött itt Péter apostol, és tevékenységéhez fontos események kapcsolódnak. Ezek közül talán a legfontosabb az, hogy egy látomásban Isten tudomására hozta, hogy fogadja be tanítványai közé a nem zsidó származásúakat is. Itt támasztotta fel a jótékonyágáról ismert asszonyt Tabitát, és itt keresték fel Kornéliusz százados emberei Pétert, hogy meghívták őt Cezáreába. (Ap.csel 9. 10. és 11, fejezetei.)

Utunk következő állomása éppen a tengerparti Cezárea. Addig a tenger partján haladunk északra. Az út mentén jobbra-balra banán-, narancs-, datolya ültetvények. Ez nagyon termékeny vidék, az itt termelt gyümölcsök világhíresek. Gondoljunk csak a Jaffa-narancsra!

Érdekes, hogy a banánfák egyáltalán nem magasak, alig 2–3 méterre nőnek csak meg. Ennek az a magyarázata, hogy a termő fákat 4–5 éves korukban kb. fél méteresre visszavágják. Ez ugyan egy-két évre visszaveti a növekedését, de utána a termés ezt bőven kárpótolja. Ehhez jön még a fa alacsonysága miatti egyszerűbb megművelési technológia. Összességében bevált ez a termesztési módszer. A már 70 %-ig érett banánfűrtöt szellős műanyag-zsákcocskába csomagolják, ami segíti az érést, és védelmet nyújt a fűrtnek.

Megérkezünk a tengerparti Cezáreába. Itt is sok érdekesség és meglepetés vár, láthatjuk a színházat, a keresztes-várat és a vízvezetéket is.

A színház előtt a hozzá tartozó kertben áll egy kő, ezen egy alig olvasható felirat, de egy jól olvasható név: Pontius Pilatus. Helyi idegenvezetők kiemeli, hogy itt Izraelben (a Szentírásan kívül) ez az egyetlen írásos bizonyíték az egykori római helytartó működésére. A kő eredetije persze nem ez, azt Jeruzsálemben az Izrael múzeumban őrzik.

Cezárea a Krisztus előtti időkben jelentéktelen kis halászfalu volt.

Heródes építteti naggyá, és a császár iránti tiszteletből nevezi el Cezáreának. Jelentősége egyre nő, és hamarosan ez lesz a római helytartók székhelye. Itt éltek, és csak néha, például a nagy ünnepeken mentek fel Jeruzsálembe.

Cezaréát a rómaiak is kedvelték, Titus itt ünnepelte meg Jeruzsálem bevételét, és Vespasianus császár idején római kolónia volt.

Szent Pál többször járt itt, egyszer meg is jósolták neki, hogy rabként tér vissza ide. Ez be is következett, mert mielőtt Rómába vitték volna, két évig itt raboskodott a börtönben. A börtön ma is börtön, de nem valószínű, hogy az épület ugyanaz lenne.

Később a kereszties időkben ismét jelentős helység lett, a keresztiesek egyik fellegrára. Szent Lajos király fállal vette körül. Sok-sok ostromot élt meg a vár, a pogányok kétszer el is foglalták. Végül aztán a XIII. században végleg elfoglalták. Láttuk azt a kijáratot, amely a várat kötötte össze a kikötővel. Ezen keresztül menekültek el a keresztiesek, amikor már kilátástalan volt a védekezés. Mire a szultán csapatai benyomultak a várba, a keresztiesek már hajón biztonságosan eltávoztak. A keresztiesek ezután lassan északra húzódtak, főleg Akkóba.

Mi is északra megyünk, de megállunk Haifában. A déli időkben a Bacháj szentélyt szeretnénk látni, de zárva van. Ezt a vallást az elmúlt században alapították, amelyben saját meglátásom szerint a kereszténység, a mohamedán és a zsidó vallás elemeit ötvözi. Alapvetően az emberi jószágra és jószándéokra épít. Zsidó idegenvezetőnk szerint ez a vallás nem „praktikus”. (Megjegyzem, hogy amikor idén Fatimából jöttünk haza, a repülőn szomszédom volt egy Portugáliában élő magyar származású hölgy, aki bacháj vallású. Elmondta, hogy négy éve Magyarországon talán egy-két bacháj élt, ma számuk meghaladja a háromezretet. Főleg az utóbbi egy-két évben nőtt a számuk. Érdekes..., de nem tanulság nélkül való, ... elgondolkodtató).

Ha a szentélyt nem is láttuk, sétáltunk a parkban, ami tényleg fantasztikus élmény volt. Buja, harsogóan zöld növények, különös alakú és gyökerű fák, színpompás virágok. Gyönyörű volt.

Innen a Karmel hegyére megyünk a karmelita kolostorhoz. A Karmel hegye nemcsak nekünk szent, hanem Illés próféta miatt más vallások is tisztelik.

A kolostor erődíszertő falai nem éppen békés időkre emlékeztetnek. Az első karmeliták 1212 körül telepednek le itt, és alapítják meg közösségüket. Életük azonban igen zaklatott, sokat szenvednek a szaracénok támadásaitól. Amikor Akkó, a keresztiesek fővárosa elesett, a szaracénok a kolostort is elfoglalták és valamennyi itt élő szerzetes vértanúhalált szenvedett. A kolostor közepén áll a Stella Maris, a „Tenger Csillaga”, a

Szűzanya gyönyörű görögkereszt alakú temploma.

A templom impozáns belseje a nem hívőt is megfogja. Csodálatos márvány – vagy márvány jellegű – falborítás, csodálatos falidíszek, és hatalmas kupola koronázza meg a templomot. A főoltáron a „Skapuláris Boldogasszony” meghatóan szép festménye. A főoltár egyébként is figyelemre méltó. Alatta, néhány lépcsőn kell lemenni Illés próféta barlangjába. Ez ma egy kicsiny, de működő kápolna., egyszerű, minden díszítés nélküli oltárral. Az oltáron Illés próféta bronzszobra áll (inkább térdel) azonkívül csak misekönyvtartó és két gyertyatartó. Számunkra feltűnő volt, hogy ezen az oltáron (ellentétben az összes mellékoltárral) nem volt tabernákulum.

Visszatérve a barlangból szembefordulunk a főoltárral, amit kovácsoltvas rács, rajta világító mécsesek választanak el a főhajótól. Mindegyik mécses valamely ország adománya. Jobbról az ötödik a magyaroké.

A félkörablakokból csodálatos fény önti el a templomot. A szem óhatatlanul is felfelé tekint a kupolára. Harsogó színű festmények láthatók keskenyedve a kupola közepe felé. A képeken bibliai jelenetek, pl. Illés szekere, ill. képek a Boldogságos Szűz életéből.

Sajnos, rövid az idő, pedig szívesen maradnánk itt, mert jó nekünk itt lennünk.

Utunk tovább vezet északra Akkóba. Már volt erről a városról szó, ez lett a keresztes idők második felében a keresztesek fővárosa (az első időkben ez Jeruzsálem volt). Előtte azonban járt itt apostoli útjai egyikén Szent Pál apostol is. 1219-ben maga Assisi Szent Ferenc érkezik ide hajón és megalapítja itteni rendházát.

Amikor a szaracénok elfoglalják a keresztesektől, lerombolják, és a városka jelentéktelenné válik. Többen is ostromolják, pl. Napóleon, de elfoglalni nem tudják. 1948-ban az Izraeli hadsereg foglalja el, és akkor kapja vissza történelmi nevét, Akkot. Az ötvenes években, mint oly sokszor, egy véletlen folytán bukkannak rá a keresztes vár maradványaira, melyet a föld teljesen betemetett. Az ásatások lassan folynak és rá kell ébredniük, hogy a mai város teljesen ráépült a szinte épen megmaradt középkori városra. A várat mára már nagyrészt kiásták, de a teljes feltáráshoz, a mai város jelentős részét le kellene bontani. Ebben ma még nincs végleges döntés.

A vár azonban szinte épen került elő. Impozáns, hatalmas épület. Látogatása történelmi élmény. A látogató hatalmas boltíves termekben gyönyörködik, majd keskeny átjárókon (amelyet nem lehet kívülről támadni) megy egyik várrészből a másikba, hol pedig földalatti titkos folyosókon halad, nemritkán élvezve a nyakába csorgó vizet. Az ilyen „egy emberes” folyosókból hirtelen hatalmas termekbe ér. Az ispotály például három,

egymással is összekötött tereméből állt, mindegyik mérete legalább 10 x 15 méteres volt.

Az arab negyeden keresztül megyünk a kikötőbe. Itt az arabok – akárcsak Názáretben; barátságosak, viselkedésükben nyoma sincs annak az agresszív ellenségeskedésnek, amit később, főleg Jerikóban, tapasztalunk.

A kikötőben még egy arab esküvőre érkező párral is találkozunk, sőt a násznéppel is. Vidámak, jókedvűek és barátságosak. Fényképezzük őket, ők meg mosolyognak és integetnek. (Ezt sem tapasztaltuk később, még sokszor a zsidók is tiltakoztak a fotózás ellen.)

Betérünk egy karavánszerájba. Ez a szállodatípus az utazók és tulajdonuk védelmét szolgálta. A földszinten az állatok, az emeleten az emberek szálltak meg. Eszembe jut Gárdonyi „Egri csillagokja” (kedvenc könyvem), ahol az író a karavánszerájáról is ír.

Búcsúzunk Akkótól és indulunk második szálláshelyünkre Tiberiásba. Ez már a Genezáreti tó partján fekszik. Megérkeztünk Jézus távához.
Deo gratias!

Madaras Gábor

Még egyszer Georch Illés nevének ejtéséről

Az Egyházközségi Levél 1995. évi Szent Mihály napi számában megjelent írásában Kiss Gábor valószínűnek látta, hogy Georch Illés vezetéknevét „görcs”-nek kell ejteni.

Nos, ez nemcsak valószínű, hanem kétségszű bizonyíték is van rá: maga a név viselője jelzi ezt egy helyen. Georch Illés, mint tudjuk, a ráckevei uradalom jószágkormányzójaként hirdette meg 1819-ben a hozzátartozó dél-budai részen házhelyek számára parcellák eladását, s ilyen módon mintegy Albertfalva megalapítójának tekinthetjük őt. Ugyanakkor jeles jogtudós is volt. „Honnyi törvény” címmel megírta 1804-ben az első magyar nyelvű közjogi könyvet. Ennek Bevezetését így zárja: „...míg élek, Hazámnak élek... Georch (vagy-is Görcs) Illés.” Ennek a könyvlapnak a xerox másolata megtekinthető az Albertfalvi Helytörténeti Múzeumban.

Véleményem szerint megérdemelné Georch Illés, hogy Albertfalván utcát nevezzünk el róla — zárójelben kiírva nevének helyes kiejtését.

Koncz Endre

Az elveszett Jézus

Vannak meghökkentő szentírási részletek, amelyek komolyan elgondolkoztatják az olvasót és nehezen megválaszolható kérdéseket vetnek fel még a teológiában jártasok számára is.

Ilyen a 12 éves Jézus története, aki szülei tudta nélkül ott marad Jeruzsálemben az ünnepek után. Nem csatlakozik a Názáretbe haza induló Máriához és Józsefhez. Harmadnap a templomban találják rá, amint hallgatja és kérdegeti az írástudókat.

Mária és József már egy napi járásra vannak Jeruzsálemtől, amikor észreveszik, hogy Jézus nincs a rokonok és ismerősök között. Hogy lehetséges ez? Hiszen mai szemmel egy felelősségteljes keresztény családban elképzelhetetlen, hogy a szülők annyira ne figyeljenek oda gyermekükre, hogy egy nap múltán vegyék csak észre távollétét. Ha minderre a huszadik században került volna sor és Jézusnak közben valami baja történik, közönséges polgári bíróság ítélné el Máriát és Józsefet gondatlanságért. Ez lenne hát a Szent család?

Nyilvánvalóan valami információs láncszem hiányzik, ami megadhatja a megnyugtató magyarázatot Jézus szüleinek viselkedésére. Ezt a láncszemet azonban hiába keressünk magában a Szentírásban. Igaz ugyan, hogy a Szentírásban minden benne van, ami üdvösségünkhöz szükséges – és ezt egyházi körökben előszeretettel hangsúlyozzák – mégsem szabad lebecsülni a Szentíráson kívüli hiteles adatforrásokat (így a szentek által kapott magán kinyilatkoztatásokat) amelyek sok esetben éppen a Szentírás nyomán felmerült problémák tisztázásához nyújthatnak segítséget.

Isten szolgájának, a XIX. század elején élt Emmerich Katalinnak a látomásaiból fény derül az elveszett Jézus valódi történetére.

Miután Jézus elmúlt 8 éves, a Szent család minden évben felment a húsvéti ünnepekre Jeruzsálembe. A zárándokutat

azonban sohasem hármásban tették meg, hanem a Názáret-környéki rokonokkal és ismerősökkel együtt, korosztályonként kisebb csoportokba szerveződve. A gyerekek és fiatalok mindig külön csapatban mentek, így az úton elmélyíthették barátságukat és közös programokat tarthattak.

Mikor Jézus 12 éves volt, immár ötödször került sor a zarándokútra, így Máriának és Józsefnek nem volt oka feltételezni, hogy Jézus – miután hazaindulás előtt elváltak – a megszokott menetrendtől eltérően nem csatlakozik a fiatalokhoz. Már csak azért sem, mivel éppen Szent család lévén, a teljes harmónia és bizalom légköre uralkodott közöttük és nem érezték szükségét annak, hogy Jézus „körmére nézzenek”. Így azután csak az esti szálláshelyen – ahol a külön menetelő csoportok ismét találkoztak – derült ki, hogy nincs velük. Vétlenek voltak tehát, mégis magukat hibáztatva, bánkódva indultak keresésére.

A történet azonban Jézus oldaláról nézve is kérdőjeleket vet fel. Hogy tehetette meg szüleivel, hogy – látszólag bizalmukkal visszaélve – szó nélkül lemaradt a csoporttól? Erre a kérdésre Emmerich Katalin látomásai sem adnak magyarázatot. Valószínű, hogy Jézus már tett célzásokat korábban szüleinek az ő rendkívüli küldetésére, amit azonban Mária és József nem értettek meg, vagy nem úgy értettek, ahogyan bekövetkezett. Amikor rátalálnak a templomban, Jézus így válaszol nekik: „Nem tudtátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell fáradoznom?” Ez a mondat úgy hangzik, mint egy szelíd, szemrehányó emlékeztetés arra, amire már korábban felhívta szülei figyelmét.

Számomra ez jelenti az elfogadható és megnyugtató magyarázatot.

Kesselyák Péter

A Nyugdíjas Klubban is járt a Mikulás

Manapság a legértékesebb ajándék az öröm.

A Nyugdíjas Klub tagjai elmondhatják magukról, hogy ők ennek az igen drága ajándéknak a birtokosai. Történt egyszer – szeptember elején – hogy elhatározták; megajándékozzák Szent Miklós tiszteletére a Don Bosco Katolikus Általános iskola első osztályos tanulóit. Már a felkészülés is igen izgalmas volt. A kéthetenkénti találkozókat sűríteni kellett heti találkozásra. Anci néni ötlete volt, az igen ügyes, fantáziadús Mikulás figura elkészítése. Az ő irányításával folytak a munkálatok.

Mindenki dolgozott, ki papírt vágott, ki diót gyűjtött össze. A klub állandóan ragasztószagú volt. A kis csomagba került még írószer és szaloncukor is. (Az ehhez szükséges pénzt, a nyugdíjasok teremtették elő munkájukkal. Maradék anyagból kötöttek és tömtek ki cicákat és katicabogarakat, amiket sikerült eladni a Szent Mihály napi búcsúban.)

Elérkezett az ünnep. A gyerekek, a tanító nénik és az iskola igazgatónője is örült annak, hogy ismét egy kis szeretet került be az iskolába.

Hát ez volt a mi örömünk, hogy tudtunk ajándékozni, örömet szerezni. A Nyugdíjas Klub minden tagjának hite és meggyőződése, hogy szeretetet, figyelmességet adni a legjobb befektetés. Ugyanis ez biztosan megtérül.

De hát azt már mindenki régről tudja, hogy jobb adni, mint kapni.

Köszönjük, hogy elfogadták.

Murányiné Molnár Katalin

Egyháztörténet az Albertfalvi Múzeumban

Október 1-jétől új résszel gazdagodott az ALBERTFALVI HELY-TÖRTÉNETI GYŰJTEMÉNY ÉS ISKOLAMŰZEUM. A múzeum pincéjének két helyiségében rendeztük be Albertfalva egyháztörténeti anyagának egy részét. Ehhez nagy segítséget nyújtott a Szent Mihály Plébánia és személy szerint: Dr. Verbényi István, Kocsisné Koloszárné Judit, Györökné Bárdosy Magdolna és Kiss Gábor.

Az albertfalvi római katolikus egyház története — a községhez hasonlóan — nem választható el a mai Budafok történetétől. Az 1819-ben megszületett község nem rendelkezett olyan lehetőségekkel, hogy egyházi szertartásokat lehetett volna tartani. Így az akkori promontori plébános úr látta el Albertfalván is a feladatokat. Az ő előrelátását bizonyítja, hogy Albertfalva részére külön anyakönyvet fektetett fel 1823-tól, mind a születési, mind a házassági, mind pedig a halotti anyakönyveket illetően. Kiállításunkon ezen anyakönyvek első lapja is látható. Megtáláljuk e mellett az Albertfalván születettek névjegyzékét az 1819 és 1919 közötti időszakból, valamint keresztleveleket 1837-ből.

Mint ismeretes, a tanítás Albertfalván 1828-ban indult meg egy egyetlen tantermes iskolában, mely a mai Cérnázógyár helyén állt. Amikor ezen egy tanterem mellé egy másikat építettek, majd később — a századforduló után — emeletet is kapott a létesítmény, és így négy tantermessé bővült, lehetőség nyílt arra, hogy az egyik földszintes termet iskolakápolnává alakítsák. Így született meg az 1920-as évek elején az első albertfalvi iskolakápolna. Kiállításunkon megtalálható e kápolna szenteltvíztartója 1922-ből, valamint oltára, melynek tabernákulumát id. Till Gyula készítette el szintén 1922-ben. Albertfalván itt mutatták be az első szentmisét ezekben az időkben.

A község lakóinak száma állandóan gyarapodott, a kápolna kicsinek bizonyult. Új iskola építésére szánták el magukat a község vezetői. Így került sor 1930-ban, a mai Albertfalva utca 9–11. szám alatti telken egy hat tantermes, földszintes iskola megépítésére. A második iskolakápolna ennek tornatermében kapott helyet. A kiállításon megtekinthető az a felnagyított képeslap, mely ezt az épületet ábrázolja, a következő felirattal: Állami iskola és római

katolikus templom. Látható az a fénykép, mely a kápolna berendezését mutatja. Megtalálhatók a kiállításon a kápolna zászlói, szobrai, valamint az a kis harang, mely az épület tetején lévő kis toronyban szólt. A harangot 1930-ban öntötte Szlezák László.

Az albertfalvi katolikus egyház történetében a döntő fordulatot az 1940-es év hozta, amikor is a mai Szent Mihály templom alapkövetételére került sor. Megtalálhatjuk a kiállításon a HISTORIA DOMUS megemlékezését is erről az eseményről, valamint a felépítendő templom tervrajzát is. Elénk tárul az 1942-es templomszentelés minden mozzanata fényképeken, valamint az első oltárkép egy része, mely Séd Terézia alkotása. Kiállítottuk az első ministráns ruhák válgallérjait is, melyek az egyházi év megfelelő színeiben mutatkoznak.

Ez volt az a három fő momentum, mely a mai helyzet kialakulásához vezetett. Természetesen még sok olyan tárgyat állítottunk ki, amelyek az egyházi élet sokrétűségét fejezik ki. Ennek megfelelően találkozhatunk a kiállításon:

- egy festménnyel, mely betlehemi tájat ábrázol, és Nárai János készítette;
- elsőáldozási és bérnálási képekkel 1889-ig visszamenőleg;
- az új községháza feszületével;
- azzal a táblával, mely a katolikus leányok országos szövetségének albertfalvi tagozatát mutatja be;
- Albertfalva plébánosainak a fényképeivel (Dr. Bergendy János, Doroszlay Béla, Ormai Gusztáv, Dr. Verbényi István);
- az Albertfalváról származó papok (Orbán György, Rauch László, Katona Farkas Ferenc, Haid árpád, Verbényi István) fényképeivel;
- a Don Bosco Katolikus Általános iskola tetőterének megáldása alkalmából készült táblával, mely az építési fázisokat, valamint a szertartás alkalmával készült fényképeket tartalmazza.

Kiállításunk természetesen nem törekedett teljességre, hiszen még igen sok kutatómunka áll előttünk. A község templomának tornya még igen sok „titkot” rejt magában, és ezek felkutatását tartjuk a legfontosabb jövőbeli feladatnak.

A kiállítás minden kedden és csütörtökön megtekinthető 16 és 18 óra között. Szeretettel várjuk az érdeklődőket és mindazokat, akik tanácsaikkal és további adományaikkal gyarapítani tudják szerény kiállításunkat.

Beleznay Andor

A barátságos ember

A barátságos ember hiányzik társadalmunkban. Tapasztaljuk, hogy egyre ritkább a jókedvű, a figyelmes, az udvarias ember. Amerre járunk, látjuk, hogy az emberek lehangoltak, rosszkedvűek, barátságtalanok. Tudjuk miért! Mert akinek hiányzik a meleg otthon, és a cipője is átázik az esőben, ezen felül még egyéb gondok is gyötrik, az nem lehet derűs és barátságos. Szomorú a társatlanság is az egyedül élők életében. Környezetünkben sok olyan embert ismerünk, akik éhezik az emberek szeretetét, a törődést. Mindannyian vágyunk a barátságra.

Ismerünk család nélkül egyedül élő idős embereket, szeretet nélkül felnövő fiatalokat, hontalanokat, akik sehova sem tartoznak, és senkinek sem hiányoznak. A baráti szeretetnek nagy szükségét érzi a világ. Nem tudunk mi ezen változtatni? Annyira hiányzik belőlünk a segíteni akarás? Pedig társadalmunk egy része megelégedett, tűri és el tudja viselni a jelenlegi nehéz időket. Aki lélekben kiegyensúlyozott, az figyelmes másokkal, szereti környezetét, amelyben él. Udvarias az idegennel, és segít, ahol kell. A keresztény ember szeretete a lélekből fakad, és alkalmas arra, hogy segítsen azokon, akik nélkülözik a szeretetet.

A mi otthonainkban már kigyúltak a karácsony fényei. Forduljunk egy-egy jócselekedettel azokhoz, akik egyedül vannak, enyhítsük a szomorúak és nélkülözők fájdalmát. Érezzék közelebb a szerető szívek melegét Jézus Születésének Ünnepe.

Nagy Béla

Panni néni visszatért a jó Istenhez

Akik ismerték és szerették, ma szomorú szívvel gyászolják. A gyerekek, akiket éveken át tanított, nem értik, hogy miért hagyta itt őket. A kis iskolások izgatottan várták őt az órák előtt, és amikor bejött az osztályba, a Mezőkövesd utcai iskolában, felállva köszöntötték. Hittanórái érdekesekek, változatosak voltak, tarkítva vidámsággal, énekekkel, élvezetes játékkal. Mindenkit ismert, keresztnevéen szólította minden gyermekét. Nem egyszer nevettetett meg mindnyájunkat. Hittanóráin imádságos lelkülettel hirdette Isten szeretetét. Mindenki szerette. Áldásos munkája hiányozni fog az iskolának, a gyerekeknek.

A Társas Kör hírei

Két évvel ezelőtt, 1993. decemberében alakult meg a Társas Kör. Így az 1995. évben a második teljes évet hagyja maga mögött. Év vége felé, karácsony, szilveszter táján időszerű a számvetés.

Az elmúlt év legnagyobb eredményei, hogy a Társas Kör és csoportjai elkezdtek – jó értelemben véve – üzemszerűen működni, illetve igen jelentős az, hogy felvettük a kapcsolatot a XI. kerület másik két hasonló civil szervezetével: a Karolina Egyesülettel és a Szentimrevárosi Egyesülettel.

Az irodalmi és egyéb témájú előadások mellett a következő lényeges események történtek:

Az elmúlt évi közgyűlés kérése és felhatalmazása alapján beindult és igen sikeresen működik a Nyugdíjas Klub. Működéséről hangulatos beszámolókat már korábban is találhattak az olvasók e lap hasábjain. Az idősebb tagtársaink lendülete, nekünk fiatalabbaknak is erőt ad. A nyugdíjasok keddenként 4 órától tartják találkozóikat a Gyékényes utcában a Községi Házban. Soraik közé szeretettel várnak újabb tagokat.

November 12-én, egy borús vasárnap délután megtartotta tagtoborzó előadását az alakuló árny- és báb színjátszó csoport. A Gyékényes utcában, a Községi Ház nagyterme zsúfolásig megtelt az érdeklődővel. A vidám, színvonalas előadást követően több iskolás gyermek is jelentkezett a csoportba. Azóta Büky Zsuzsanna értő vezetésével csütörtök délutánonként tartják próbáikat. Mondanom sem kell, mennyire fontos ma gyermekeinknek a passzív szórakozást nyújtó televíziózás korában ez a másfajta művelődés. A bábcsoport és vezetője még további gyermekek jelentkezését várja. A csoport sikeres bemutatkozása éppen a nyugdíjasok karácsonyi műsorán volt december 19-én az albertfalvi templomban.

A bevezető soraimban említett kapcsolatfelvétel a Karolina Egyesület kezdeményezésére jött létre. Így a három társadalmi szervezet már közösen szervezett Máriabesnyőn háromnapos „Lelki szellemi hétvégét”. Ezen Társas Körünkben mintegy húszan vettünk részt. A három nap alatt 14 igen színvonalas előadás hangzott el, melyek között volt irodalmi, gazdasági, politikai, pszichológiai és jó néhány a szűkebb hazánkkal a XI. kerülettel foglalkozott. Jólleső érzés volt Dr. Verbényi István előadása után a vastapost hallgatni. A levezető elnök szavait idézve örömmel hallgatta minden jelenlévő azt a „sikertörténetet”, melyben a Don Bosco Katolikus Általános iskola alapításáról, működéséről szólt István Atya és az iskola Igazgatónöje. Az előadások kivonata kötetben is meg fog jelenni, már most ajánljuk mindenki figyelmébe. A sikeresen megrendezett „Lelki szellemi hétvégét” a következő évben közösen ismét megszervezzük.

A kerület említett egyesületei további együttműködést terveznek.

Ennek keretében három irányban indult szervezés.

Közösen kívánjuk méltóképpen megünnepelni honfoglalásunk 1100 éves évfordulóját. Ebből az alkalomból képzőművészeti, alkotói pályázatot fogunk kiírni. A pályázat felelőse a Karolina Egyesület.

A milleeentenáriumhoz kapcsolódóan Magyarország korai történetéből, kultúrájából, művelődéstörténetéből közös vetélkedő sorozatot szervezünk a három egyesület csapatai között. Egy-egy egyesület több csapattal is nevezhet. A vetélkedő részletes felhívását február elején teszik közzé a szervezők. A vetélkedő szervezése az Albertfalvi Keresztény Társas Kör vezetésével történik. Már most gondolkodhatnak a kedves Tagtársak a 6-10 fős csapatok összeállításán!

A honfoglalás megünnepelésén túl egy kerekasztal megbeszélést fognak tartani a három egyesület vezetői arról, hogy miként képzelik el a közéletben, a politikában az egyesületek részvételét. A megbeszélés 1996. első negyedévében lesz. Hogy autentikusan tudjuk képviselni Társas Körünk tagságát ezen a megbeszélésen, mindenki véleményére kíváncsiak vagyunk! Tehát vegyen-e részt a közéletben, a politikában Társas Körünk aktívabban, akár helyi (kerületi) akár országos kérdésekről van szó? A kerekasztal szervezését a Szentimrevárosi egyesület végzi.

A három hasonló gondolkodású szervezet keresi az együttműködést a kerület további hasonló szervezeteivel.

A Társas Kör választmánya az év folyamán többször is áttekintette a teendőket. A feladatok megoldása során igen nagy energiát fordított a vezetőség az anyagi eszközök előteremtésére. Több mint 20 pályázatot állított össze és adott be a Fővárosi, a XI. Kerületi Önkormányzatokhoz és más helyekre. Ezek közül jó néhány sikeres is volt. A megbeszéléseken több ízben felmerült, hogy akár valamilyen biztonságos szolid vállalkozásba, gazdasági, kereskedelmi tevékenységbe is belekezdhetnénk. Kérem kedves Tagtársaimat, olvasóimat, ha vannak ilyen irányú ötleteik, elgondolásaik, keressenek meg velünk. Mindnyájunk közös érdeke, hogy Társas Körünk még biztosabb anyagi alapokon álljon.

Néhány szót a jövőről, a legközelebbi programokról.

Ha év vége, akkor szilveszter! Nagyszabású szilveszteri bál megszervezésén fáradoznak már most jó néhányan. A szervezők vezetője Vas Zoltán, aki egyben a bál házigazdája is. A bál helye az Albertfalvi Községi Ház. A belépőjegyek megvásárolhatók a szervezőknél 100, azaz Egyszáz Forintos egységáron. A bálon fellép az albertfalvi fiatalok kedvence: a BEATORLÓK zenekar. Nem fog hiányozni a tréfás vetélkedő, a táncoktatás és az ösztánc sem a programból. Tombola is lesz! A szervezők segítséget kérnek a tombolatárgyak összegyűjtésében. Szponzorok, támogatók reklám ellenében adományozhatnak kisorsolandó tárgyakat! Belépés az előre megváltott jeggyel: hölgyeknek süteménnyel, szendvicsekkel, uraknak itallal. A szervezők biztosak a jó hangulatban, a feledhe-

tetlen szórakozásban, mert Albertfalva apraja-nagyja, széne-java ott lesz.

A Társas Kör 1996. január 14-én vasárnap délután 4 órakor megnyitja tánciskoláját. A tánciskola helye a Községi Ház! Időpontja vasárnaponként délután 4 óra. A tánciskola sikeres befejezéséről a résztvevők bizonyítványt kapnak. A vizsga és az első bálozók bemutatása a hagyományos albertfalvi farsangi bálon lesz 1995. február 17-én, szombaton.

Az idei rendes közgyűlésünkre is kérjük a tagok tavalyihoz hasonló aktivitását. A közgyűlés időpontja 1996. február 10., szombat délután 4 óra. A határozatképesség miatt is minden tag megjelenésére számítunk.

Végezetül megköszönöm minden kedves Tagtársunk egész évi fáradozását, külön kiemelve az egyes programok szervezőinek, vezetőinek áldozatos munkáját, szeretettel:

Kiss Gábor, az AKTK elnöke

Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör programjai

1995. december 31.

Szilveszteri bál az Albertfalvi Községi Házban.

1996. február 10., szombat délután 4 óra

Az AKTK éves rendes közgyűlése

1996. február 17. szombat

Farsangi bál, táncvizsga.

Vetítések, élménybeszámolók a Nyugdíjas Klubban (Bp. Gyékényes utca 45.)

1996. január 16. kedd, 17 óra: Skandináviai úti barangolás

1996. február 13. kedd 17 óra: Garda-tó, Dolomitok, é.-olaszországi városok

1996. március 12. kedd 17 óra: Németország, Belgium, úti beszámoló

Kirándulások:

1996. január 27. szombat: Hárshegyi séta.

Időtartama kb. 5 óra. Találkozás 8 óra 50 perckor a templom előtt.

1996. február 3. szombat: Az Egyetemi könyvtár és az Egyetemi Templom megtekintése. Időtartam kb 3 óra. Találkozás 9 óra 20 perckor a templom előtt. Költségek: kb. 60 Ft.

1996. március 23. szombat

Kamaraerdő, Tétényi-fennsík. (Fitoland, Szoborpark, a HEROS állatvédő liga telepe. Találkozás 9 óra 30 perckor a templom előtt. Időtartam kb.

4 óra. Költségek: 100 Ft.

A szervezők minden programra szeretettel várják a nem társas körű tagokat is!

Tartalom

Karácsony ajándéka...	1
DR. VERBÉNYI ISTVÁN	
Karácsonyi emlék	2
SÜMEGH LÁSZLÓ	
Don Bosco példája nyomán	4
RÓZSÁNÉ CZIGÁNY ENIKŐ	
Izraeli útinapló	6
MADARAS GÁBOR	
Még egyszer Georch Illés nevének ejtéséről	11
KONCZ ENDRE	
Az elveszett Jézus	12
KESSELYÁK PÉTER	
A Nyugdíjas Klubban járt a Mikulás	14
MURÁNYINÉ MOLNÁR KATALIN	
Egyháztörténet az Albertfalvi Múzeumban	15
BELEZNAY ANDOR	
A barátságos ember	17
NAGY BÉLA	
Panni néni visszatért a jó Istenhez	17
A Társas Kör hírei	18
KISS GÁBOR	

